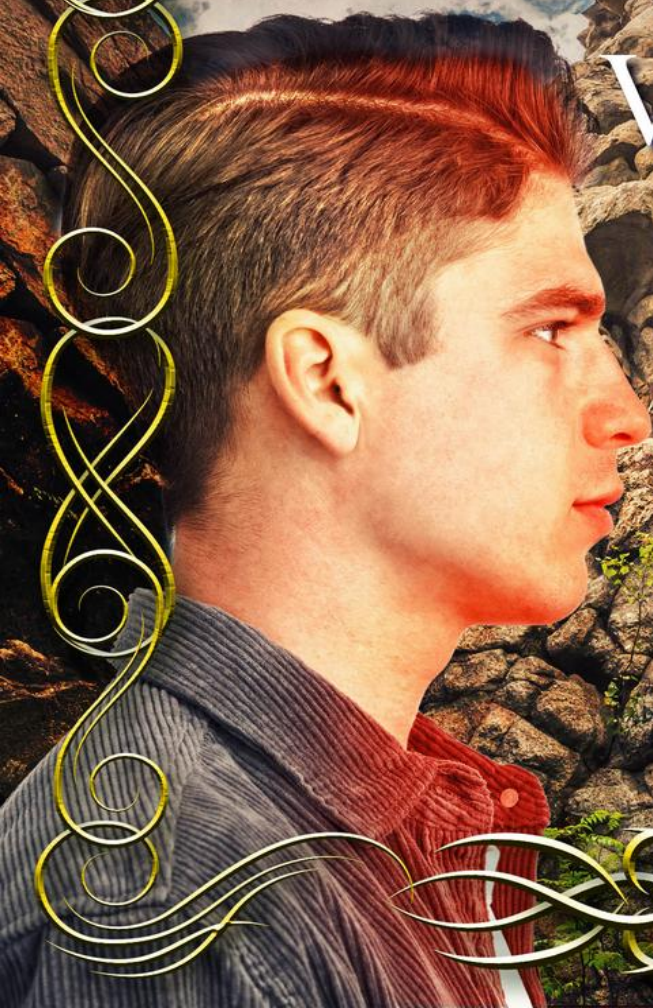

RAUTA- KELLOJEN ARVOITUS

Kari
Vaijärvi

SAGA

EGMONT

Kari Vaijärvi

Rautakellojen arvoitus

SAGA Egmont

Rautakellojen arvoitus

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2012, 2021 Kari Vaijärvi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726897920

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Luku

Metsän rajalla faalee

Tuntui siltä kuin joku olisi seurannut minua.

Vilkaisin nopeasti taakseni. Metsän reuna oli jo lähellä. Polku luikersi siitä yli laajan ruohikon toiselle puolelle, minne polkupyöräni oli piilotettu. Mitään ei näkynyt, mutta epämääräinen tunne ei hellittänyt. Olin oppinut luottamaan vaistoihini tällaisissa tilanteissa.

Olin lähtenyt ani varhain liikkeelle.

Luonnonsuojelualue oli sopivasti pyörämätkan päässä kotoa. Arvelin, että tähän aikaan voisin varmasti bongata useita lajeja. Olin jo kiertänyt melkoisen lenkin, ja pysähdyin juomaan mehua pienen metsälammen rannalle. Kaksi lapasorsaa nukkui vierekkäin kaulat yhteen kietoutuneina. Kauempana uiskenteli laiskasti telkkäpariskunta.

Lammen toisella puolella näkyi puoliksi hajonnut pienen huvimajan raunio. Tiesin, että alueella oli muutama vanha, ränsistymään päässyt huvila. Kun käännysin lähteäkseni takaisin polulle, kuulin vihellyksen.

Pysähdyin, mutta mitään ei näkynyt. Telkät olivat hävinneet nopeasti, ja sorsatkin havahtuivat.

Minua tarkkailtiin. Olin siitä varma.

Kävelin ripeästi kumpareta alaspäin. Vasta lähellä metsän reunaa kuulin vihellyksen uudelleen. Se oli kummallinen, hiukan käheä ääni, kuin voimakas ulospuhallus.

Kiirehdin askeleitani ja melkein juoksin polkua ruohikon läpi. Käännysin vielä ja silmäilin taakseni.

Paljaalla silmällä en kuitenkaan erottanut kuin puuskaisen tuulen, joka taivutteli oksia.

Ehkä olin kuvitellut kaiken. Vihellys saattoi olla jonkun linnun. Olin kuitenkin tyytyväinen, sillä uusi kamerani oli täyttänyt kaikki odotukseni. Zoomi oli mainio, ja olin saanut mielestäni monta upeaa lähikuvaa linnuista. Erityisen kätevä oli jatkuvaa kuvaa ottava säätö. Jokin näppäys onnistui aina vangitsemaan nopeankin pyrähdysen. Nostin kameran silmien tasalle ja tarkensin.

Puiden luona kiersi koko ajan tuuli, joka sai pikkupensaat heilahtelemaan. Mutta miksi liike jatkui niin säännöllisenä eteenpäin? Hetken mielijohteesta painoin laukaisinta.

- Sarjatulta, mutisin.

Sitten liike lakkasi. Jäin tuijottamaan viimeistä kuvaa. Varjo pensaiden takana tuntui katsovan suoraan minuun. Takajaloillaan seisova karhu?

Käännyin ja ryntäsin pyörän luokse, heitin kameran nopeasti laukkuun, iskin kypärän päähän. Lähdin ajamaan tuhatta ja sataa kohti bussien kääntöpaikkaa. Sitä kautta kotimatka lyheni huomattavasti.

Miksi en nähnyt varjoa paljain silmin, vaan pelkästään pensaiden liikkeen?

Minulla oli ollut samanlainen kummallinen olo silloin, kun olin ensimmäisen kerran tavannut Pihlan. Olin ollut polkupyöräonnettomuudessa ja joutunut jäämään sairaalaan tarkkailtavaksi. Viereisessä sängyssä oli maannut outo tyttö. Jo ensimmäisenä yönä sairaalassa olin siirtynyt toiseen aikaan ja paitkaau. Lopulta olimme yhdessä joutuneet kamppailuun manalasta palannutta tietäjää vastaan. Tuuli oli silloinkin työntänyt minua kohti polkua, lehdet olivat värisseet ja huojuuneet, kun olin

kävellyt tietäjän haudalle ja sitä ympäröineelle kiviselle kehälle.

Ihokarvani nousivat pystyyn ja värähdin, vaikka ilma oli lämmin. Jotain oli tapahtumassa. Miksi inhottavan epämiellyttävä tunne oli niin voimakas? Se ikään kuin kietoutui ympärilleni hämähäkin verkon tavoin.

Minun pitäisi ottaa yhteyttä Pihlaan ja kertoa hänelle näkemästäni. Hän asui toisella puolella luonnonsuojelualuetta, mutta sinne päin en ollut tänään ajatellut mennä... Ehkä kuitenkin tarkistaisin ensin kameran kuvat. Saijasäätö toimi niin kauan kuin painoi laukaisinta, enkä enää muistanut olinko huomannut tehdä niin tarpeeksi pitkään.

Eteisessä paloi valo, mutta muuten talo oli tyhjä. Isoäiti ei siis ollut vielä tullut kokouksesta. Hyvä niin, ei tarvinnut selitellä mitään.

Menin suoraan huoneeseeni. Latasin kuvat tietokoneeseen ja aloin katsella niitä järjestyksessä. Monta hyvää silmänräpäystä linnuista, yksin, kaksin ja jopa parvessa. Telkkäpariskunta keinui vedessä terävänä ja ilmeikkäänä. Miksi en ollut ottanut kuvaa huvimajasta lammen toisella puolella? Enkö juuri silloin pois lähtiessäni tuntenut liikettä takanani ensimmäisen kerran?

Sitten viimeinen sarja metsän reunasta. Katselin kaikki kuvat vuoronperään, mutta mitään hahmoa en nähnyt. Selasin uudelleen samalla tuloksella. Vain pensaita hiukan eri asennoissa, oksia vääntyneinä ja taas omituisesti taipumassa takaisin.

Turhautuneena tuijotin kuvarekisteriä. Miten olin voinut kuvitella sillä tavalla? Tietysti silmä saattoi erehtyä. Ehkä valot ja varjot tekivät tepposensa. Mutta miksi pensaat liikehtivät aivan kuin joku tai jokin olisi kulkenut niiden läpi?

Hätkähdin, kun puhelin ilmoitti kuuluvasti saapuneesta tekstiviestistä.

"Olen nurkilla. Tavataanko? Uusia ideoita höyryää! Jouni."

"Tulin just. Welcome."

Jouni oli taas innoissaan uudesta roolipelikilpailusta. Rooliconissa, suuressa roolipelitapahtumassa, oli tällä kertaa teemana vaihtoehtoiset maailmat. Hän oli päässyt mukaan parhaimpien pelintekijöiden työpajaan, koska Käärmekiven arvoitus oli menestynyt hienosti Game Witch -kilpailussa viime vuonna.

Hymähdin. En ollut ajatellut rinnakkaismaailmoja ja aikojen sekoittumista Lapin matkamme jälkeen. Hypyt menneisyyteen vain tulivat ilman mitään selvää aikataulua. Jotenkin tiesin, että menneisyyden hyvät ja pahat voimat olivat kuolemattomia. Ihmisten erilaiset energiat ruokkivat niitä, kunnes yhteentörmäys oli yhä uudelleen edessä.

Viimeksi kaikki oli kietoutunut kahden erilaisen tietäjän taisteluun vallasta ja elämän palauttavasta käärmekivistä. Jouni oli pökertynyt juuri ratkaisevan taiston alkaessa. Myöhemmin hän oli houkutellut minut kertomaan kaiken. Jouni oli sommitellut kilpailuun monimutkaisen pelin maailman hallitsemisesta, joka oli saanut kiitokset tuomaristolta.

Ovi kolahti kuuluvasti. Jouni huikkasi tervehdyksen jo eteisestä ja lamsi huneeseeni reppu kädessä roikkuen.

- Onpa rentoutunut olo, kun opettaja ei ihan vielä hengitä niskaan.

Hän huomasi heti avonaisen ruudun ja valokuvat.

- Olit suojelualueella vai? Miten kamera pelasi?

- Vinkkisi olivat tosi hyviä! Lintuja löytyi, mutta muuten oli aika hiljaista. Tavallisia lajeja, mutta sitten

bongasin lammella upean telkkäpariskunnan ja lapasorsat. Tiedätkö muuten lintua, joka viheltäisi?

- Onhan niitä, Jouni mietti. - Millainen ääni se oli?

- Raskas, vähän sellainen puhaltava. Sitten se nousi vihellykseksi... yritin matkia ääntä.

- Enpä ole tuollaista koskaan kuullut, Jouni sanoi. - Otetaan myöhemmin selvää. Mitä tässä on?

Jouni selasi kuvia ja suurensi yhden ruudulle.

- Sinähän olet näpsinyt samaa paikkaa ties kuinka monta kertaa. Mikä tämän sarjan idea oikein on?

Kokeilitko sarjalaukaisinta?

- Luulin näkeväni jotain. Koko ajan oli sellainen omituinen fiilis, etten ollut yksin. Räpsäisin sitten sarjana nuo.

- Näin muuten telkkarista dokumentin ilmiöistä, joita silmä ei ehdi havaita, Jouni kertoi. - Jotain kuitenkin tapahtuu. Yritän saada vähän matskua tuohon Rooliconiin. Siellä on yhtenä teemana rajat ja rajapinnat. Mitä me ei pystytä havaitsemaan? Mihin saakka ihmisen aistien kyky riittää?

- Rajapinta? maistelin sanaa. - Osuu muuten aika hyvin yhteen näiden aavistusten kanssa.

- Hei, oletko yrittänyt katsoa kuvia pikakelauksella? Jouni kysyi äkkiä. - Annas kun mä kokeilen.

Jouni naputteli konetta ja aloitti uudelleen ensimmäisestä kuvasta. Henkäisimme molemmat syvään.

Siinä se oli! Aivan kuin aikoinaan myytiin pieniä kirjasia, joiden jokaiselle sivulle oli piirretty pieni osa kokonaisuudesta. Kun lehtiä selaili peukalolla nopeaan tahtiin, hahmot alkoivat liikkua ja muodostivat tarinan.

Katsoin mykistyneenä pensaiden välissä vilahtavaa hahmoa. Sitten se nopeasti hämärtyi ja hävisi olemattomiin.

- Mikä tuo oli? puuskahdin.